

Carmen Dore in

Manuel Pagès i Mercader, *Estampes de Sardenya*

Editorial Arca, Barcelona 1960

A BARCELONETA

Oh neta y verda — com l'esmerald,
oh mar de plata — clara y lluent,
on van las barcas — tant ben guidadas,
com farfalas — blancas volant;
tu sés la perla — de las marinas,
tu dels poetas — sés l'ideal;
tu sés la glòria — de la més bella
ciutat sarda — tranquil·la y quieta,
oh mar que banyas — Barceloneta!

Oh Mar, quan basas — las esculleras
de l'hermós Cantar — de Calabona,
dels Brassolets — del Lavatori
finzas a l'Olla — on són las Tronas;
quan passat sobta — calma o furiosa,
frangent els peus — de las murallas,
banyant las negres — darroptas torras
y los esculls — de Fontaneta,
crida y saluda — Barceloneta.
Diu-li que en ella — los monuments
de nostra raça — són ja esparint,
que sol las torras — encara restan,
a l'urt del pic — demolitor,
ma si tots cauen — sopta l'imperi
del temps, dels homes — los vells records
la llengua és viva, — ella no mori,

ella sol resta — encara neta,
ne la tua terra — Barceloneta.
Oh, descia, descia — mar falanguera,
que com ella — sés inconstant,
descia, no hi diguis; — tas blavas ondas,
cavals de mar — van enalçant;
i de la Punta — de lo Traïdor
on ellos caun, — descia que yo canti,
sonant l'antiga — lira arrongiada
de les tres cordes — oh mar inquieta,
que sempre banyas — Barceloneta.
Barceloneta — que vas gitant
endiferenta — lo tou passat,
ferma els tous passos,—mira el que fas;
no veus que és massa — la distrucció?
Mostra als fills tous — que humils esperan,
lo sècol nou — l'itat de l'or;
tu que sés plena — de grans riquesas,
que sés de Déu — la predilecta,
per què no t'alsas — Barceloneta?
En tu el coral — se pesca, y perlas
tenen tencadas — las tuas cavernas.
Rica de marbres — pedras preciosas;
ferro en l'estómac — hi ha n'els teus monts;
l'argent y el plom — en las secretas
tuas terras dormin — ja de tants anys,
y esperant l'home — que los desperti
del somni eterno — ne la irrequieta
feina nova — Barceloneta.
Oh monts atzurs — daurats escolts,
platjas rientas, — golf encantèvol,

de pàmpuls verds, — d'olivas negres,
de flors hermosas — sou coronats.
Y ne las ricas — valls obertosas
cerca pastura — l'arment estrac;
los mariners, — los bons pagesos
del Cap de Caça, — de l'Escaleta
l'adéu t'anvian, — Barceloneta.
Y los saluts, — qu'ellos te donan
humils anant — a llurs treballs,
són la menassa — que adrins de l'ànim
ja de tants'anys — van amagant.
No són laments — ni llors inútils;
són bulls de foc — no més, represos
per las pregàries — de fills o mares,
per los ulls bellos — de l'esposeta,
que descias òrfans, — Barceloneta.
Oh, no els oblidis; — mira, en la terra
que no és més d'ellos — van treballant;
ma quant la txapa — cau sobre d'ella,
o li obri els flancos — on germollant
està la nova — vegetació,
no és lo salut — del cor que rebes,
no és més lo bas — de fieltat,
que els nuns esclaus — de la txapeta
cantant t'enviavan, — Barceloneta.
Oh bons pagesos, — coratge y força,
txapant las terras — que seran vostras;
la sort que en ellas — anau gitant
és la rosada — pel nou treball,
és la llavor — que ha ja engendrat;
y las raguinas — a sota terra;

se van unint — en un sol llas;
de Mamuntanas — a la Cuneta,
serà un sol crit: — “Barceloneta!”
Oh Cap de Caça — lo Déu Neptú
desciat ha el temple — tot vergonyós;
en las tuas grutas — d’antigas guerras;
l’eco ressona — que encara enserra
los vells records — d’un gran passat.
Y diu lo vent — la sacra història
de los tous fills — que n’el mar gitaren,
lluïtant, la sang — que s’és desfeta
per fer-te lliure — Barceloneta.
De Catalunya — filla estimada,
prenda preciosa — de gran valor,
eras un dia — forta y gallarda
y la tua veu — soltant cantava
l’himne de guerra — atronador.
Y riverentes — als peus posaven
las altras vilas — las llurs senyeras
ne los plans vèrgins — de la Roqueta
on tu vincivas, — Barceloneta.
De fortas terras, — baluards superbis,
enespunyables — forts y canons
eras reina — tímida, altera;
eras la duenya — de molts tresors.
Ma la dissort — volgué que un dia,
estraga forsis, — de llibertat,
a gent estranya — la tua corona
y els fills donguessis — de la barreta
vermella, adulera — Barceloneta.
Y aquestos fills — són sempre errants

en altres terras; — van conquistant
a ma l'antiga — senyera en mans,
gloriós avanço — del teu estendard,
llurs drets, la llengua — de Nostra Mare.
Ja el crit de guerra — terrible passa
portat del vent — del Rosselló,
come lo llamp — com la saeta,
per despertar-te — Barceloneta.
Oh bella esclava, — sempre en cadena,
lligada al mallo — de l'estranger,
per què l'esquena — plorosa plegas?
La front humil — alsa superba;
crida 'ls teus fills — a nova guerra;
per fer-te lliure — un'altra volta
la sang és pronta — pront és l'acer;
torna a ta Mare, — filla negleta,
oh bella esclava, — Barceloneta!

Carmen Dore

L'Alguer, 26 de febrer del 1908

(pagg. 145-148)

* * *

Carmen Dore

in: Pere Català i Roca, *L'aventura catalanista de “La Palmavera” (L'Alguer, 1906)*

Edicions Municipi de l'Alguer, Alghero 1998

LA PLATJA DE SANT JOAN

Volen les blanques veles – solcant la mar blavenca.
envers la rihente platja – de los horts de Sant Joan;
i adrins d'elles canten – am veu dolça harmoniosa,

les mes hermoses joves – de Sàsser i de Alguer.

Lo sol amb sos ratjos – besa les perfomoses
i blanques carns, que endora – ama 'l seu fort calor
mentres que en l'aigua entren, – saltant, les carinyoses,
de los ulls negres, joves – de Sasser i de Alguer.

Tota la platja es plena – del mes gallart jovent,
que ensemps amb les joves, – van per la mar nadant,
i envers l'hort de la “Mora” – al sol se veu, content,
nel seu treball, cantant, – lo fill de l'hortelà.

I quan les barques tornen – al port a reposar-se,
i nel blau espai se pert – lo cant dolç i harmonios,
i endrera al Cap de Cassa – lo sol va ja a colgar-se,
veus nel treball, encara, – lo fill de l'hortelà.

(pag. 302)